

สารบัญ

บทที่หนึ่ง
ฤดูใบไม้ผลิ

11

บทที่สอง
ฤดูร้อน

93

บทที่สาม
ฤดูใบไม้ร่วง

157

บทที่สี่
ฤดูหนาว

249

บทที่ห้า
ฤดูกาลใหม่

305

เห็นซาทุระที่ไรก็คิดถึง

แม้เวลาผ่านไปนานแค่ไหนผมก็อดคิดถึงคุณไม่ได้จริง ๆ

มิชากิ ผมทำอะไรให้คุณไม่ได้เลย

ไม่ว่าจะตระหนักถึงความทุกข์ทรมาน หรือช่วยคุณให้
หลุดพ้นจากความโศกเศร้าผมก็ทำไม่ได้

ไม่สิ ไม่ใช่แค่นั้น

ผมทำให้คุณต้องเจ็บปวด

วันนั้นตอนมองแผ่นหลังของผม คุณคิดอะไรอยู่หรือ

เวลานี้ก็ถึงเรื่องนั้น จนกระทั่งตอนนี้ผมก็ยังทรมานไม่ไหว

แต่เสียใจแค่ไหนก็สายเกินไปแล้วสินะ

เพราะฤดูใบไม้ผลินี้ไม่มีคุณอีกต่อไปแล้ว

หากจะมีสิ่งใดที่ผมทำได้ คงเป็นการมีชีวิตรอดอยู่ต่อไป

โดยไม่ลืมคุณ

ฉะนั้น...มิชากิ นับจากนี้ไปก็เช่นกัน ทุกครั้งที่เห็นซากุระ
ผมจะนึกถึงคุณ

คุณผู้ผลิบานอย่างงดงามเพียงชั่วเวลาแสนสั้น...

คนรักของผมผู้เป็นดั่งดอกซากุระ

SAMPLE

บทที่หนึ่ง
ฤดูใบไม้ผลิ

SAMPLE

SAMPLE

กรรไกรในมือช่างตัดผมขยับเป็นจังหวะสม่ำเสมอขณะตัดแต่ง
ทรงผมของอาซาคุระ ฮารุโตะ

ทุกครั้งที่เธอหนีบเส้นผมไว้ระหว่างนิ้วอย่างชำนาญ
หัวใจของฮารุโตะก็เต้นแรง ทั่วทั้งกายร้อนผ่าวราวดวงอาทิตย์
กลางฤดูร้อน รู้สึกถึงเหงื่อที่ค่อย ๆ ซึมบนฝ่ามือ เขาถนัดได้
ผ้าคลุมกับกางเกงยีนส์ แอบมองผ่านกระจกเบื้องหน้าโดยไม่ให้
เธอรู้ตัว

ผมสีอ่อนเป็นลอนคลาย สวมเสื้อลายทาง ไบหน้ากลม
น่ารักชวนให้นึกถึงแมว แถมยังติดนิสัยชอบทำปากจู๋เล็กน้อย
ขณะตั้งสมาธิ

เธอชื่ออาริอาเกะ มิซากิ หญิงสาวที่ฮารุโตะตกหลุมรัก
ระหว่างฟังเพลงไอ วิลล์ของเดอะบีเทิลส์ที่เปิดคลอ
ในร้าน ฮารุโตะยิ้มเคลิบเคลิ้มจนหน้าแทบละลายยิ้มอย่างกับ
โมจิที่ช่างนานเกินไป

วันนี้คุณอาริอาเกะน่ารักที่สุดยอดอีกเหมือนเคย ต้องผสม
ยีนอย่างไรถึงได้ลูกน่ารักขนาดนี้ อยากขอบคุณพ่อแม่ของเธอ
เหลือเกิน

จู่ ๆ มิซาก็ก็มอมมาทางนี้ผ่านกระจก ทำเอาเขาเกือบ
กระโดดตกลงจากเก้าอี้

ยะ...แยละสิ! โดนจับได้แล้วที่เราจ้องเธออยู่

แต่มิซาก็เอียงคอปกลางถาม “เป็นอะไรไปคะ” ทำทาง
ไม่ทันสังเกตเห็นสายตาชื่นชมของเขา

“เปล่าครับ ฮ่า ๆ” ฮารุโตะแสรังหัวเราะ

สงบสติอารมณ์หน่อยสิ วันนี้เรามาร้านตัดผมแห่งนี้ด้วย
เป้าหมายยิ่งใหญ่ นี่ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ แต่เป็นศึกสำคัญครั้งเดียว
ในชีวิต

เขาเบนสายตามองนอกหน้าต่าง หน้าร้านมีถนนสาย
เล็ก ๆ ไกลออกไปเห็นต้นซากุระ ซากุระต้นนั้นผิดรูปผิดร่าง
เพราะเอนขวาเล็กน้อย ดอกซากุระบานสะพรั่งภายใต้แสงแดด
สว่างไสวของฤดูใบไม้ผลิ สายลมเอื่อยอ่อนพัดกลีบดอกลอย
ขึ้นฟ้าดูงดงามดังภาพถ่าย ทว่าทิวทัศน์ที่เคยช่วยให้จิตใจ
ผ่อนคลาย เวลานี้กลับสร้างแรงกดดันให้ฮารุโตะ

ซากุระจะบานถึงแค่สุดสัปดาห์ ถ้าผ่านช่วงนั้นไปมันจะ
ร่วงโรยอย่างรวดเร็ว ไม่มีเวลาแล้ว วันนี้แหละต้องชวนคุณ
อาริอาเกะไปชมดอกไม้ให้ได้

เพลงในร้านเปลี่ยนเป็นซี เดิฟส์ ยูของเดอะบีตเทิลส์
ราวกับว่าเพลงนั้นกำลังเชียร์เราอยู่ ชอบคุณนะ จอห์น พอล
จอร์จ แล้วก็ริงโก

ฮารุโตะคิดแผนการมาเรียบร้อย เริ่มจากชวนคุยเรื่อง
ศัพท์เพหะแล้วค่อยเข้าไปประเด็นซาคุระ

“คุณชอบขนมหวานอะไรเหรอครับ”

“คัสตาร์ดละมั้ง”

“ผมชอบซาคุระโมจิ! ซาคุระ...จริงสิ ฤดูซาคุระพอดีเลย
แต่ได้ข่าวว่าจะบานถึงแค่สัปดาห์นี้ ฝนจะเริ่มตกตั้งแต่สัปดาห์
หน้าด้วย ถ้าไม่รีบเกี่ยวเราไปดูซาคุระด้วยกันไหมครับ!”

นี่แหละ มันต้องอย่างนี้ ไม่มีวิธีชวนออกเดทวิธีไหนเป็น
ธรรมชาติและมีสไตล์มากกว่านี้อีกแล้ว ดีล่ะ ลุยเลย มะ...ไม่สิ
เดี๋ยวก่อน พูดถึงซาคุระโมจิแล้วต่อด้วยฤดูซาคุระไม่ดูตั้งใจ
ไปหน่อยหรือ เริ่มจากนี้ก็ฤดูซาคุระแล้วนะครับดีกว่า

เขารวบรวมความกล้าจากทุกซอกทุกมุมของร่างกาย
เตรียมจะอ้าปากพูด แต่ประหม่าจนตัวแข็งที่อ กระวนกระวาย
เสมือนว่าทุกครั้งที่เราเดินผมถูกตัดร่วงลงบนพื้น ก็เหมือนทราย
ในนาฬิกาทรายร่วงหล่นไปเรื่อย ๆ ด้วย ฮารุโตะหลับตาพลาจ
พยายามอ้าปากพูด

“ซา...ซาคุ ซาคุ...ซาคุ...ซาคุ...ซาคุ...”

บ้างจริง พูดคำว่าซาทุระไม่ออก แบบนี้เราก็กลายเป็น
คนเพี้ยนที่พูดเสียงกรรไกร¹นะสิ แต่ไม่มีเวลาแล้ว ชวน
เธอซะ กล้า ๆ หน่อย อาซาทุระ ฮาทุโตะ

“ช่วงนี้งานยุ่งเหวอะคะ”

คนเปิดปากพูดก่อนคือมิซากิ

“เอ๊ะ! เอ่อ” เขาอึ้งเพราะตั้งรับไม่ทัน

“แต่เป็นช่างภาพมืออาชีพนี่สุดยอดไปเลยนะคะ แคมยัง
พยายามจนได้รางวัล แล้วออกมาทำงานอิสระ คุณอาซาทุระ
เพิ่งอายุยี่สิบสี่เองสินะ”

“ครับ ก็...”

“อ้อโฮ อายุเราห่างกันแค่ปีเดียวแท้ ๆ สุดยอดไปเลย
ฉันต้องพยายามบ้างแล้วล่ะ ว่าแต่หมูนี่ถ่ายรูปแบบไหนอยู่
เหวอะ ตอนนี่ฤดูใบไม้ผลิ น่าจะถ่ายรูปซาทุระหรือเปล่า”

ซาทุระ! โอกาสมาถึงแล้ว เขาเกร็งท้องพร้อมหันขวับไป
ข้างหลัง

“ดูซาทุระพอดีเลยนะครับ ถ้าไม่รังเกียจเราไปดูซาทุระ...”
เสียงกรรไกรตัดตัด!

มิซากิหยุดมือ หน้าซีดเผือด

เธอเป็นอะไรไปนะ หรือว่าตัดผมเราสั้นเกินไป ไม่เห็น
เป็นไรเลย

¹ ในภาษาญี่ปุ่น เสียงจ๊ับ ๆ ของกรรไกรคือซาทุซาทุ

ตอนนั้นเองที่ฮารุโตะสังเกตเห็นว่าปลายกรรไกรเปื้อนเลือด
“อ้าว กรรไกรเลอะเลือดนี่ครับ”

วินาทีต่อมาลูกค้าหญิงที่นั่งข้าง ๆ มองมาทางนี้แล้วหวีด
ร้องเหมือนดูหนังสยองขวัญ ภายในร้านเกิดเสียงอื้ออึงทันควัน
พนักงานชายตะโกน “เอาผ้าขนหนูมาเร็ว!”

“เรียกรถพยาบาล!”

ฮารุโตะเอียงคองงงง นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ขอโทษค่ะ”

เขาหันไปตามเสียงแผ่วเบา มิซากิหลังน้ำตาขณะ
ที่ไบหน้ายังขาวซีด

ระ...ร้องให้ทำไม อย่าบอกนะว่ารังเกียจการไปดูดอกไม้
กับเราจนถึงกับร้องให้ เล่นเอาเราแทบจะร้องให้ตามไปด้วยเลย

“ขอโทษทำไมครับ” พอเห็นเขายิ้มเกร็งพลางถามอย่าง
หวาด ๆ มิซากิก็ตีนิ้วสั้นระริกไปที่พื้น ดึงหูอาบเลือดตกอยู่
ตรงนั้น

เฮ้ะ ดึงหูนี้นา แต่ดึงหูของใครกันล่ะ

ดึงหูของฮารุโตะนั่นเอง

เมื่อมองในกระจกและเห็นหูซ้ายมีเลือดหยดเขาก็แทบร่วง
จากเก้าอี้

“ดึงหูผมม!!!”

รู้ตัวอีกทีเพลงที่เปิดคลอในร้านก็เปลี่ยนเป็นเพลง*เฮลป์!*
ของเดอะบีตเทิลส์เรียบร้อยแล้ว

ไม่นึกเลยว่าจะกลายเป็นแบบนี้...

ฮารุโตะหลับตาอย่างรู้สึกผิดขณะนอนอยู่ในรถพยาบาล
ภายใต้เปลือกตาที่ปิดสนิทภาพของมิซากิผุดขึ้นมา

เขาพบเธอครั้งแรกในยามบ่ายของช่วงปลายฤดูร้อนอัน
สุดแสนธรรมดา

หลังการแข่งขันเบสบอลระดับมัธยมปลายหรือโคชิเอ็ง
ซึ่งเป็นความบันเทิงประจำวันของฮารุโตะสิ้นสุดลง เขาก็ไป
แถวชิโมะคิตะซาวะเพื่อจัดการกับผมที่ยาวรุงรัง ก่อนหน้านั้น
ใช้บริการร้านตัดผมที่คิดค่าตัดเพียงสองพันเยนเป็นประจำ
แต่มันปิดกิจการไปแล้วจึงต้องหาร้านใหม่ ความจริงย่าน
ชิโมะคิตะซาวะอยู่ห่างจากทะเลที่พัก แต่เขาจะมาซื้อหนังสือ
รวมภาพพู่नाฮิโกะ เจ้าเหมียวขำขี้ขลาดที่ร้านวิลเลจ แวนการ์ด
พอดี เลยถือโอกาสปั่นจักรยานเสื่อภูเขาสี่ด้านที่เพิ่งซื้อมา
แถวนี้ด้วยเสียเลย คิดแค่ว่าถ้าเจอร้านตัดผมที่ดูเข้าท่าและราคา
ย่อมเยาก็คงดี

ร้านตัดผมเพนนี่ เล่นตั้งอยู่มุมหนึ่งของย่านที่อยู่อาศัย
ห่างจากสถานีรถไฟชิโมะคิตะซาวะเล็กน้อย จุดเด่นคือผนังร้าน
ที่เป็นสีขาว ป้ายชื่อร้านเพนนี่ เล่นเขียนด้วยตัวอักษรโก้เก๋
แต่ชวนให้ไม่สบายอารมณ์แววนเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงประตู

บอกตามตรงว่าเขาไม่ชอบ “ร้านที่วางมาด” แนวนี้
ในบรรดาร้านตัดผมพรรคนี้มักหาร้านดี ๆ ไม่เคยเจอ คงไม่พ้น
เป็นแหล่งรวมพวกช่างตัดผมที่ทำงานเหลาะแหละ ไปร้าน
แถวบ้านน่าจะดีกว่าจริง ๆ รวมค่าโกนหนวดด้วยก็สี่พันเยนเอง

ยอมรับว่าเขาผิดคิด แต่พอเห็นข้อความบนกระดานดำหน้าร้าน ฮาร์โตะก็ชะงักงัน สำหรับลูกค้าที่มาครั้งแรก ค่าตัดผมสามพันเยน!

ไม่ชอบใจก็จริง แต่ราคาถูกดี เอาเป็นว่าตัดร้านนี้แค่ครั้งนี้ก็แล้วกัน

ตอนเปิดประตูไม้หนักอึ้งสีน้ำตาลเข้มเข้าไปฮาร์โตะได้ยินเพลงเฮียร์ คิมส์ เดอะ ซันของวงเดอะบิตเทิลส์ ชายสวมแว่นตา กรอบดำทำทางเจ้าชู้ยื่นกตเครื่องคิดเลขหน้ายู่อยู่ตรงเคาน์เตอร์ต้อนรับลูกค้า คาดว่าเป็นเจ้าของร้าน ในร้านไม่กว้างมาก มีเก้าอี้ตัดผมสี่ตัว เตียงสระผมหนึ่งเตียง พนักงานชายสองคน วิ่ง่วนทำโน่นทำนี่ คนหนึ่งผมสีบลอนด์ อีกคนไว้ผมทรงเปิดข้าง ไถสูง ดูไม่เป็นโล้เป็นพายด้วยกันทั้งคู่

ฮาร์โตะชำเลื่องมองพวกเขาแล้วหัวเราะขึ้นจุก กะแล้วเซียวว่าต้องเป็นร้านประเภททำแบบขอไปที

ขณะนั่งบนโซฟาและกรอกแบบสอบถามความต้องการสำหรับลูกค้า เสียงใครคนหนึ่งก็ดังขึ้น

“อัน อาริอาเกะ มิซากิ เป็นช่างผู้ดูแลคุณในวันนี้ค่ะ”

ตัวพริบตาที่เงยหน้ามองเจ้าของเสียงนุ่มละมุน ฮาร์โตะพลันตกหลุมรักเธอตั้งแต่แรกเห็น

คนมักเปรียบเทียบวินาทีที่ตกหลุมรักว่าเหมือนโดนสายฟ้าฟาด แต่สำหรับฮาร์โตะมันไม่ได้อะอะตึงตังเหมือนเสียงฟ้าผ่า เขาตกตะลึงราวกับว่าเดินบนถนนอยู่ดี ๆ ก็บังเอิญเจอเทพเจ้าสายฟ้า แล้วโดนอีกฝ่ายวิ่งไล่กวาดเสียมากกว่า

มิซึกิห้อยกระเป่าใส่กรรไกรตัดผมที่ดูท่าจะใช้งานมานานไว้ตรงเอว ดวงตาที่มีรูม่านตาใหญ่มองมาทางนี้พร้อมยิ้มหวาน เธอดูเปล่งประกายตรงตามนามสกุล เพราะ “อาริอาเกะ” หมายถึง “มีแสง”

เขาไม่แน่ใจว่าจะได้พบคนแบบเธอในร้านตัดผมที่บังเอิญแวะเข้ามา นี่อาจเป็นของขวัญที่ทูน่าฮิโกะ เจ้าเหมียวขำขำปั่นมอบให้ก็ได้ ทันใดนั้นฮารุโตะก็มองเสื้อผ้าของตัวเองอย่างร้อนรน

บ้าจริง! ดันใส่เสื้อยืดสุดเจ๋งในเวลาแบบนี้เสียได้ แถมนอกเสื้อยังมีข้อความตัวเบ้อเริ่มเขียนว่าเอนด์เลสส์ ซัมเมอร์อีก เดี่ยวเธอก็คิดหอกว่าเราอยากอยู่ในฤดูร้อนไปชั่ววันจันทร์

ฮารุโตะยกหลังมือเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ใจเย็นไว้ใจเย็นสิ! เหงื่อออกเยอะไปแล้ว หยุดไหลลึกลงที่

แต่มิซึกิกลับบอกด้วยรอยยิ้ม “เชิญทางนี้ค่ะ” เขารู้สึกโล่งอกเพราะดูเหมือนเธอไม่ได้คิดแบบนั้นแม้แต่คนเดียว ก่อนจะเดินนำไปยังเก้าอี้ตัดผม

ขณะตัดผมฮารุโตะมองมิซึกิอย่างเคลิบเคลิ้มตลอดเวลา เธออายุเท่าไรกันนะ อาศัยอยู่แถวชิโมะคิตะซาวะหรือเปล่า มีแฟนหรือยัง ต้องมีแล้วแน่ ๆ ก็น่ารักเสียขนาดนี้ แฟนเธอคือเพื่อนร่วมงานใช่ไหม ถ้าเป็นเจ้านุ่มที่ใส่แว่นตาไร้สนิยมนั้นละก็ดูไม่คู่ควรกับเธอเลย ฮารุโตะขมวดคิ้วเมื่อมองผ่านกระจก เธอดูประหม่าชอบกล

มิซากิคงสังเกตเห็นสายตาของเขาจึงสารภาพความลับให้ฟัง “ฉันเพิ่งให้บริการลูกค้าเป็นครั้งแรกนะ เออ แต่เคยลองกับคนที่มาเป็นแบบตัดผมหลายครั้งแล้ว ไม่ต้องห่วงค่ะ แต่ที่จริงก็เครียดนิดหน่อย ถ้าคุณไม่ชอบใจตรงไหนบอกได้เลยนะคะ”

“ไม่มีปัญหา! ถ้าเธอเป็นคนตัด ต่อให้ทรงผมออกมายุ่งเหยิงเหมือนเพ็ญโดนพายุกัดถล่มก็ไม่เป็นไร หรือจะดูไม่เป็นที่ทรงเขาก็ไม่ว่า มิซากิทำท่าขอโทษขอโพยเสียน่ารักน่าเอ็นดูจนเขาคิดไปถึงขั้นนั้น

ถึงอย่างนั้นทรงผมก็ออกมาดูดีทีเดียว เพราะเขาเข้าใจเธอ แล้วก็เพราะช่างที่เคยตัดผมให้เขาประจำเป็นชายชราที่มีมือสั่นระริกตลอดเวลาด้วย ฮารุโตะจึงพอใจเหลือล้นกับทรงผมใหม่ที่มิซากิตัดให้

“ขอบคุณครับ สบายหัวขึ้นเยอะ จะว่าไงดีละ รู้สึกเหมือนตัวเองเพิ่งขึ้นมานิดหน่อย”

พูดอะไรที่ฟังดูเข้าท่ากว่านี้ไม่ได้หรือไงนะเรา ฮารุโตะหดหู่นับถึหลังศัพท์น้อยนิดในหัว แต่เธอก็ยังอุตสาห์ยิ้มให้พลางบอก “โล่งอกไปที” ยิ่งน่ารักเข้าไปใหญ่

ตั้งแต่นั้นฮารุโตะไปเยือนร้านตัดผมเพนนี่ เล่นเดือนละครั้งเพราะอยากเจอมิซากิ ช่วงแรกได้คุยกันไม่มาก แต่พอไปหลายครั้งเข้าบทสนทนา ก็เพิ่มขึ้นทีละน้อย นำประหลาดใจที่เธอยังไม่มีแฟน เมื่อรู้เรื่องนั้นเขาก็ดีใจจนดื่มไฮบอลคนเดียวไปแปดแก้วที่ร้านยีนดิมย่านชิโมะคิตะซาวะ

ถือว่าไม่บริสุทธิ์ใจเท่าไรที่เขาไปตัดผมเพราะหมายตาพนักงานในร้าน ถึงอย่างนั้นการได้ใช้เวลาพร้อมกับมิซึกิเพียงชั่วครู่ชั่วยามก็ไม่มีสิ่งใดมาทดแทนได้สำหรับฮารุโตะ จะเรียกว่าเป็นความเปลितเปลินเพียงอย่างเดียวในชีวิตก็ไม่เกินจริง เมื่อเธอพูดถึงหนังเรื่องไหน เขาจะดูก่อนไปเจอเธอครั้งถัดไป พอได้ยินเธอบอกว่ากังวลเรื่องมือแห้งแตก เขาก็หาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตจนรู้ว่ายาสมุนไพรจีนช่วยได้และเอาไปบอกเธอ

ขณะเดียวกันเขาก็หวาดกลัวอยู่ลึก ๆ ว่าเธออาจจะคบใครเป็นแฟนเข้าสักวัน ดังนั้นต้องรีบชวนเธอไปเดทเร็ว ๆ

และแล้วความว่าวุ่นใจในวันนั้นก็ก่อให้เกิดความล้มเหลวในวันนี้

ฮารุโตะถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเคเมแกวชินจูกุ

พอเห็นเตียงที่ขาด หมอห้องฉุกเฉินพูดด้วยน้ำเสียงไม่ยินดีร้าย “รีบเย็บแผลกันดีกว่าเนอะ” ระหว่างคิดในใจว่ามันไม่เหมือนกับการเย็บผ้าซีรึ๊วะนะ ฮารุโตะก็ปล่อยให้หมอเย็บติงหูตามสบาย ยาชาช่วยระงับความเจ็บปวด ทว่าในอกปวดแปลบเหมือนโดนเข็มทิ่มแทง

ทำให้คุณอาริอาเกะร้องไห้เสียแล้ว เพราะตอนนั้นเราดันหันหลังปู้ปู้

ตั้งหูเชื่อมติดกับหูอีกครั้ง หมอแจ้งว่าอีกหนึ่งสัปดาห์ให้
มาตัดไหม ฮารุโตะก้าวไปยังประตูด้านข้างซึ่งใช้เข้าออกตอน
กลางวันพร้อมยาแก้ปวดที่หมอสั่งให้ ขาหนักอึ้งเหมือนก้อนหิน
โถงต้อนรับของโรงพยาบาลยามค่ำคืนวังเวงจนน่ากลัว
นอกจากเขาแล้วไม่มีคนอื่นเลย

เขายังรู้สึกแปลก ๆ ที่หูซ้ายซึ่งแปะผ้าพันแผลไว้ คง
เพราะฤทธิ์ยา ฮารุโตะหยุดยืนเอาหลังพิงผนัง โขกศึรชะกับ
ผนังดังโป๊ก ๆ ถอนหายใจหลายสิบริบรอบได้ เสียงถอนหายใจ
เศร้าสร้อยสะท้อนก้องโถงทางเดินเงียบสงัด

จบกัน จบเห่ ไม่กล้าชวนเธอไปเด็ดแล้ว สุดสัปดาห์นี้
ซาคุระจะค่อย ๆ ร่วงโรย ความรักก็คงสิ้นสุดลงเหมือนซาคุระ...

“คุณคะ!”

มิซากิยืนหอบอยู่หน้าประตู ฮารุโตะสะดุ้งพลางเหยียด
หลังตรง

เธอลืมตาทางนี้ พอเห็นหูซ้ายที่มีผ้าพันแผลของเขาก็
ทำท่าจะร้องให้อีก

“ขอโทษด้วยนะคะ เจ้าของร้านฝักนี่มาให้ค่ะ” เธอ
ยื่นถุงกระดาษของร้านคุกกี้ชื่อดังในย่านชิโมะคิตะซาวะให้
เจ้าของร้านคงตำหนิเธอยกใหญ่ ดวงตาบวมเป่งจากการร้องไห้
ดูน่าสงสาร

ฮารุโตะหงายมือสองข้างแล้วยกขึ้นระดับใบหน้า ยิ้ม
เจื่อน ๆ พลางปลอบ “อย่าคิดมากเลยครับ ผมผิดเองที่หันไป
แบบไม่ดูตาม้าตาเรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นเลยคะ ฉันต่างหากที่ผิด”

“ผมไม่เป็นไรจริง ๆ”

“ฉันจะจ่ายค่ารักษาให้นะคะ บอกจำนวนเงินมาได้เลย”

“อย่าใส่ใจเลยครับ”

“จะไม่ใส่ใจได้ยังไงล่ะคะ ให้ฉันจ่ายเถอะ”

ระหว่างถกเถียงกันอารมณ์อ่อนไหวของมิซากิคงพุ่งขึ้นมา เสียงพูดจิ้งจอกพร้อมไปกับสุดจุกพูดปิด

“ติงหู...ถ้ามันเชื่อมไม่ติด ฉันยินดีจะยกติงหูของฉันให้คะ ขอโทษจริง ๆ นะคะ”

ถ้าเป็นติงหูของเธอ เขาก็อยากได้นะ อยากสัมผัสมันจนแทบจะยื่นมือออกไป แต่เวลาเธอขอโทษเขาก็รู้สึกผิด

“อย่าให้ต้องถึงขนาดนั้นเลยครับ”

“คุณต้องการอะไรบอกมาได้ทุกอย่างเลยคะ”

“อะไรนะครับ”

“ถ้าเป็นเรื่องที่ฉันทำได้ ฉันก็ยินดี บอกมาได้ทุกอย่างเลย”

“หะ...ทุกอย่างเลยเหรอ”

“คะ ให้ฉันทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

อะไรก็ได้ทั้งนั้นเหรอ ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว เขารู้ว่ามันไม่ยุติธรรม แต่ถึงอย่างนั้น...

“ถ้างั้น...” ฮารุโตะเกร็งริมฝีปากที่สั่นระริก สุดหายใจลึกหนึ่งครั้งก่อนบอก “ไปเดดกับผมนะครับ!”